

Ünnepek

Lekció: 1Sám. 1.

Textus: Lk. 1. 39-45

2002. dec. 15.

Gazdagrét

"Boldog, aki hitt..."

"Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki" Az adventi történetben, amelyben Jézus Krisztus eljövetele bontakozik ki, egy valóságos adventi hitvallás áll előttünk. Annak az embernek a szava, aki igent mondott az ígéretre, aki igaznak tartotta azt, amit Isten mondott, aki hitt. Annak az embernek a szava, aki még nem élte át az ígéret beteljesedését. Az elfogadott, de be nem teljesedett ígéretek feszültségében él. Hogyan lehet ebben a feszültségben ilyen ujjongó örömmel kiáltani? Hogyan lehet valaki boldog? Miért áldott az, aki a várakozás feszültségében él? Lehet-e a sóvárgás, a beteljesedés iránti vágyódás közepette örvendezni? Erzsébet kiáltása arról tesz bizonyosságot, hogy igen. A mi gyakori elégedetlenségünk, amint Isten szabadítására, helyzetünk megváltozására, bensőnk megújulására várunk, ugyanakkor arra mutat, hogy ez az adventi örömkialtás nem mindig a sajátunk.

Az adventi örömkialtás találkozásban születik meg. Két asszony találkozásában, két magzat találkozásában, Isten és ember találkozásában.

Mária, aki elfogadta Gábiel szavát, amely szerint a Szentlélek ereje által fiút fogan, aki az Isten Fia, hosszú útra indul. Amint tudomására jut, hogy rokona, a meddő Erzsébet, idős korára gyermeket vár, sietve indul hozzá. A hegyvidéken, azaz a sivatagos Júdeán keresztül vezető út sem nem könnyű, sem nem biztonságos. Valami azonban olyan erősen munkál az ifjú várandós anyában, hogy a nyilvánvaló megpróbáltatás és veszélyek nem tartják vissza. Találkoznia kell rokonával, aki hozzá hasonlóan az Úr különleges, most kibontakozó munkájának részese.

Erzsébet, aki terhességének első öt hónapjában elrejtőzött, már otthon van. Férje Zakariás, a pap, akinek az angyal bejelentette, hogy gyermeke fog születni, aki az Úr útjának készítője lesz. Zakariás már hónapok óta néma. Némasága folyamatosan emlékezteti hitetlenségére, arra, hogy megkérdőjelezte Isten küldöttének szavát.

Az idős asszonyon hónapról hónapra egyre láthatóbbak az áldott állapot jegyei. A fiatal Mária szemei elé ez a szokatlan látvány tárul, amikor belép Erzsébet és Zakariás házába. Meglepődve szembesül azzal, amit hallott. Jól ismert rokona, az idős Erzsébet megváltozott; gyermektelen, kissé keserű idős asszonyból első gyermekét örömmel váró anyuka lett.

Két várandós asszony találkozása ez, amelyben az Úr csodálatos, világot megváltó terve bontakozik ki. Két asszony, akiknek az Úr angyala lehetetlent ígért, és akik elhitték a lehetetlen szót. Két asszony egy olyan világban, ahol a férfiak számítanak igazán. Az egyik túl fiatal, a másik túl idős; egyik sem erős, hatalmas, vagy híres. Az utolsó idők uralkodója, a messiás király érkezésének története ez. Gyenge és megalázott mindkét nő. Erzsébet egész életében annak gyalázatát hordozta, hogy az Úr nem adott neki gyermeket. Mennyien súgdoloztak háta mögött arról, hogy vajon mi a vétké, hogy nem részesül az anyaméh gyümölcsében, ami Isten ajándéka. Mennyit imádkozott - sokáig látszólag hiába! - hogy Isten tekintsen le rá és vegye el gyalázatát. Hány évtizede nem imádkozott már ezért, hiszen elmúltak azok az évek... Erzsébet megalázott asszonyként lett várandós, elnyerve Isten gyógyító kegyelmét. Máriát azonban éppen Isten jóindulata, kegyelme hozta a megalázottak helyzetébe. Gyermeket vár József menyasszonya!? Vajon mi mindent suttognak a rossz nyelvek? Érzed-e, hogy min ment keresztül Mária, amikor elmondta jegyesének mindazt, amit az angyal szolt, majd várta József döntését? Ha Isten nem avatkozik közbe álomban, József elbocsátja őt, és nem marad más, mint a szégyen és az ellehetetlenülés.

Két megalázott, de boldog várandós asszony találkozása advent hajnalán, az Úr eljövételének útján; ebből fakad a bizonyosság és az öröm kiáltása: *"Boldog, aki hitt, mert*

beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki" Nem az erősek, nem a hatalmasok, nem a hivatásosok, nem a sikeresek, hanem a gyengék örvendeznek az Úrban. Nem a gazdagok, nem azok, akik dúskálnak az ajándékhalmban, nem azok, akiket mindenki szeret és akiről mindenki jókat mond. Nem a papok, lelkipásztorok, egyházi vezetők - ők némák és hitetlenek ebben a történetben. Azok a kicsik, gyengék, sokak szemében senkik a boldogok, akik megtapasztalták, hogy az Úr munkálkodik, és akik vágnak arra, hogy ezt a csodát megosszák egymással. Azok, akik vállalják a hosszú és nem veszélytelen utat, amelyet végig kell járni ahhoz, hogy őszintén, gyengeségeinket nem szégyellve, sebezhetően álljunk egymás előtt. És amikor találkoznak, amikor egymás szemébe néznek, amikor hallják egymás szavát és látják Isten munkáját, megtelnek örömmel és Isten iránti hódolattal.

"Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében." Több történik itt, mint két asszony találkozása. Rejtélyes, titokzatos módon találkozik a két magzat is, négy emberi lény van jelen. Erzsébet és Mária, Keresztelő János és Jézus a Messiás. A találkozást ujjongás kíséri. Erzsébet magzata, aki az útkészítő lesz, repesik az örömtől anyja méhében, amikor annak hangját hallja, aki Urát és Istenét hordozza szíve alatt. Honnan tudja, hogy most kell megmozdulni, örömmel repesni?

És honnan tudja Erzsébet, hogy az ő Ura és Istene anyja jött el hozzá Mária személyében? *"Hogyan is lehetséges az, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám?"* - mondja. Zakariás nem mondhatta el neki mindazt, amit az angyal mondott neki. Persze leírhatta, de erről sokkal többről van itt szó. Nemcsak a két asszony találkozik, nemcsak a két magzat van jelen, hanem a Szentlélek Isten is. Az Úr követe azt mondta Jánosról, hogy *"már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel"* (1.15). A Szentlélek pedig felismerte, hogy ki érkezett a várandós Mária személyében. Amikor megmozdult a magzat, mintegy köszöntve Urát, Erzsébet azonnal megtelt Szentlélekkel és ujjongó kiáltásban tört ki. A Szentlélek egyesíti, köti össze, fonja egybe azt a 4 személyt, aki jelen van a találkozásban. A megmagyarázhatón, a szavakkal elmondhatókon túl cselekszik Isten. Lelke ott nyugszik a kiválasztott asszonyokon, az emberi szemmel nézve túl idős Erzsébeten és a túl fiatal Márián, a majdani Keresztelő Jánoson és Jézuson, a Messiáson. Az Istentől kiválasztott, a megalázottságban felemelt asszonyok kétszeresen is áldott állapotban vannak. Találkozásukban az játszódik le, ami két parázsló fa érintkezésekor: fellobban a Szentlélek tüze, és egyre hevesebben lángol. Ujjonganak a magzat és anyja, és Isten dicsőítésébe fognak.

Erzsébet, a rangidős nem szégyelli Máriát minden asszonyok között áldottnak nevezni. Pedig látszólag vele történt a nagyobb csoda, ő a vén és a meddő. Mégis a nála fiatalabbat mondja áldottnak, ami csak azzal magyarázható, hogy a Lélek által szól. Különben hogy értelmezhetné így magzata heves mozgását? Viszály helyett tisztelet és áldásmondás születik a Lélek jelenléte nyomán.

Ahol kiárad a Szentlélek, ott bizonyosság születik. *"Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki"*. De ez nemcsak Erzsébet benső bizonyossága. Ezt a bizonyosságot semmi módon nem tudja magában tartani. A Szentlélek által szól, sőt, kiált, és kiáltása Isten igéje hirdetésévé lesz. Erősíti Máriát, aki Isten dicsőítésébe és prófétálásba kezd válaszként, de erősíti mindazokat, akik gyengeségükben, megalázott voltukban hittek - az Úr szavára bízták ügyüket és magukat.

Erzsébet és Mária Szentlélekben való ujjongó bizonyossága ma is találkozást készít. Ahogy találkozunk e könyv lapjai által a régmúlt dicsőséges eseményeivel, úgy találkozunk a ma is cselekvő Szentlélek Istennel. Amint leperegnek előttünk az akkori események, megmozdul a szívünkben valami. Isten Szentlelke kezdeményez, Isten Szentlelke hív - találkozásra, bizonyosságra, adventi örvendezésre.

Találkozásra az Úr Jézus Krisztussal, és találkozásra egymással. Mert Krisztussal csak úgy tudunk találkozni - ha egymással is merünk találkozni. Ha erősekből - gyengékké leszünk. Nem az erősöké Isten Országá - hanem a kicsinyeké, a lelki szegényeké, azoké, akik olyanok, mint a

kisgyermek. Azoké, akik őszintén elismerik egymásnak nyomorúságaikat, megvallják Jézusra szorultságukat, és ezzel utat engednek kegyelmének. Akik tettetik, hogy erősek, akik nem merik gyengeségük beismerni, nem Isten bizonyosságából élnek, hanem saját erejükkel próbálkoznak. Nem ismerik e két megalázott és felemelt várandós asszony örömét, a Szentlélek jelenlétének és kiáradásának csodáját, Isten dicsőítésének jó ízét. Nem ismerik, mert mindig önmaguk kontrollja alatt vannak. Mindig önmagukra kénytelenek figyelni. És nem látnak többet saját - esetleg vallásos - maguknál. De nem az a boldog, aki erős önmagában, és nem az a boldog, aki bírja és kezei között szorongatja azt, amit eltervezett magának, és nem az a boldog, aki bármit kíván, meg tudja szerezni.

"Boldog [az], aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki".